

Sygn. akt II KK 524/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K. W.**

skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 marca 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt II AKa 212/19 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 180/14,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił

wstrzymać wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt II AKa 212/19 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 180/14 – w części odnoszącej się do oskarżonego K. W..

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego K. W. zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego wyroku jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może zatem nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu

odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji.

Nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu kasacji wniesionej w imieniu K. W., który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot rozpoznania na rozprawie, Sąd Najwyższy stwierdził, że analizowana przez pryzmat pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczego argumentacja kasacji – wskazująca na możliwość naruszenia przez instancję *ad quem* dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w stopniu rażącym – nie jest zupełnie pozbawiona racji, zwłaszcza w świetle wywodów zaprezentowanych w zapadłym w tej sprawie wcześniejszym wyroku Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2019 r., sygn. II KK 214/18, którym to uchylono pkt 2 poprzedniego wyroku zapadłego w instancji odwoławczej (wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II AKa 240/17) i przekazano sprawę m.in. K. W. temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Z tych wszystkich względów należało przyjąć, że w sprawie zaktualizowały się wcześniej omówione podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]